

La Humanitat

Any II : Núm. 152
Barcelona, 5 de maig de 1932

Redacció i Administració, Pelayo, 56 segon :-: Telèfons 16407 i 16408
Impremta: Muntaner, 49 :-: Telèfon 31518

Fundador: LLUIS COMPANYS

La restauració d'un vell edifici barceloní

Al futur Museu d'Arts Decoratives, que serà instal·lat a Pedralbes, s'hi exhibirà una curiosa col·lecció de carrosses

Feta ja temps que tots els barcelonins atents als tresors artístics i arquitectònics de la ciutat s'havien fixat en el notable edifici assenyalat amb el núm. 2 a la plaça del Beat Oriol, i havien propugnat pel seu salvament.

En diferents avinenteses s'havien iniciat gestions oficioses per tal de destinar-lo a un ús noble de caràcter oficial que assegurés la seva existència.

Es tracta d'una notable edificació del segle XVIII i que havia pertangut a la família Fivaller, la qual, com tothom sap, té singular significació dintre la nostra història.

Fins ara havien resultat inútils tots els esforços fets en aquest sentit, però recentment l'"Institut Agrícola Català de Sant Isidre", ha aconseguit adquirir aquest immoble per a estatge social.

El vell casal, malgrat haver desaparegut, a començaments del segle XIX, el cementiri de l'església del Pi, que ocupava gairebé tot el que és avui plaça del Beat Oriol, estava des de feia molt de temps deshabitada i era poc menys que oblidada dels seus propietaris, residents a Madrid. Es pot dir que no tenia més utilització que la de servir el pati de lloc d'assaig per als comparses dels armats de la processó de Setmana Santa de l'esmentada església.

Això féu que es desconegués el que hi havia a l'interior, com era un abundant mobiliari que ha passat a mans dels propietaris de l'immoble, i, a més, dues interessants carrosses estil imperi.

Els abans esmentats elements, en entrar en possessió de la casa, varen procurar tot seguit que aquestes carrosses passessin als nostres Museus, i un d'ells, el senyor de Campmany, va intercedir amb tant d'ajany, que al cap de poc l'actual propietari d'aquestes carrosses, el senyor duc d'Almenara Alta, les cedia en dipòsit a la Junta de Museus perquè figuressin en les nostres col·leccions.

Les carrosses, que varen entrar a l'edifici de la Ciutadella el dia 15 del passat mes de març, són de darreries del segle XVIII o començaments del segle XIX; per llur construcció i pels motius decoratius amb què estan ornamentades constitueixen dos bellíssims models d'estil imperi; en l'interior estan esplèndidament entapissades i a l'exterior ostenten profusa policromia, elements que en conjunt els hi donen un aspecte de peces d'elevada categoria.

Una discreta reparació en l'entapissat i una lleu restauració de la pintura retornaran a aquestes peces gairebé tot el magnífic aspecte que varen tenir en els seus bons temps.

Sumades aquestes carrosses a les que ja hi ha al Museu, comptarem des d'ara amb una sèrie d'onze carrosses que seran instal·lats al Museu d'Arts Decoratives de Pedralbes, pròxim a inaugurar-se, i on en breu seran traslladades, construït-se en l'edifici de les cavalleries del dit palau la instal·lació apropiada.

D'aquesta nova — que tindrà del "Buletí dels Museus d'Art de Barcelona" — se'n congratularan tots els amics de les coses de la nostra terra.

LES COSES DE LA FILATELIA

Uns segells de Correus d'Espanya, de quatre pessetes, que avui en valen tres-centes

Qui més qui menys, qui als deu anys, als quinze o ja de gran, tothom ha tingut la mania de fer col·lecció de segells. Hi ha, però, col·leccionistes i col·leccionistes: els que ho són per passar l'estona i els que en senten verdadera vocació.

El col·leccionista veritat és l'home que viu obsessionat en la recerca de l'exemplar que no posseïx, és l'home que ho sacrifica tot, adiu els petits vicis i petites comoditats, per tal de poder enganxar cada dia un nou segell a la seva col·lecció.

A Barcelona, l'afició a la filatèlia és cada dia més gran, és una febre que cada dia estén més el seu radi d'acció. Els nostres col·leccionistes abans es reunien totes les festes a la Plaça de Macià; avui ja no hi caben i es reparteixen per districtes. Trobareu reunions concorregudíssimes al Paral·lel, a la Plaça Macià i a l'Arc del Triomf. El col·leccionista de se-

gells de Barcelona, el que trafica en aquest petit comerç, fa l'efecte del marxant de joies barates genovès que es reuneix també a diferents indrets de la ciutat de la Lligüria per tal de fer les seves operacions.

En el fons, el col·leccionista de segells, el col·leccionista que trafiqueja ja en el petit comerç de la filatèlia, també porta enganxades a la llibreta que porta sota el braç, les seves joies barates.

I es dona el cas, poc freqüent, però, perquè és gent que eren el seu ofici com pocs altres comerciants, de que alguna vegada porten al damunt joies d'aquestes sense saber-ho.

Recentment ha ocorregut a Barcelona un cas d'aquests, molt curiós per cert, i no precisament en un petit comerç, sinó a un dels comerciants de segells més importants que hi ha a Espanya: el senyor De Tarré.

Un amic nostre ens va posar en antecedents. Es tracta d'una emissió de segells de Correus de quatre pessetes amb el sobrecàrrec de la República que, una vegada sortits de la Casa de la Moneda de Madrid per equivocació, varen adquirir un valor cent vegades més gran.

El cas és curiós, i ahir vàrem anar a esbrinar-lo a casa del senyor Francesc del Tarré, amb el qual vàrem parlar breus moments.

—Es un cas curiós—ens digué—, un cas insolent que sols pot produir-se, com va succeir aqueixa vegada, per equivocació. Veureu: a mi varen arribar, procedents de la Casa de la Moneda de Madrid, dues fulles de segells de quatre pessetes, amb el sobrecàrrec de la República, i jo, naturalment, vaig posar-los a la venda i seguidament els vaig vendre tots. Al cap de pocs dies, la Casa de la Moneda deia que aquests segells no eren autèntics, sinó que es tractava d'una falsificació. Naturalment, jo vaig anar-me'n de seguida a Madrid a posar les coses en clar i va resultar que no hi havia hagut cap falsificació, sinó que un empleat de la casa, per equivocació, va timbrar dues fulles

CECILIA GUBERT
gentil primera tiple del teatre Novetats, que, plena d'intel·ligència i sensibilitat, fa grans èxits de totes les obres que interpreta

dels dits segells de quatre pessetes i varen arribar a mi entremig d'altres fulles de segells del mateix preu.

—Així aquests dos cents segells són els únics que s'han posat en circulació?

—Absolutament els únics. Per aquest motiu avui tenen un valor cent vegades més gran.

Què val avui dia en el mercat un segell d'aquests?

—Oh, mireu, val el que vulguin demanar-vos i vos esteu disposat a pagar-ne. Que us diré, tres-centes; quatre-centes pessetes...

—I vos vau vendre aquests dos cents segells a preu corrent?

—Naturalment, puix jo ignorava que les dues fulles que jo tenia fossin les úniques. De no haver estat així, avui aquells segells significarien per a mi una fortuna, una fortuna que, inconscientment, vaig deixar escapar de les meves mans.

—S'han donat casos semblants a aquest?

—Quasibé sempre per especulació. A Amèrica, sobretot, es llancen en circulació petites emissions a l'objecte que 'assoixin alts preus.

Ja veieu si en té d'importància el comerç de la filatèlia. Comença a l'escola com un passatemps i acaba essent el mitjà de vida de moltes persones i un ajut per als petits comerciants de la filatèlia.

ROGER

EL TEMPS

El professor Eduard Fontseré ens explica com funciona el servei meteorològic de Catalunya

—El barceloní que té ràdio a casa seva, a l'hora de sopar, que és l'hora en què el ciutadà té ganes de restar comodament assegut, sent la radiació de la carta meteorològica tramesa pel Servei Meteorològic de Catalunya. Però al ciutadà interessa fer-li saber com funciona i què és en realitat aquest servei que protegeix la Generalitat de Catalunya.

I a fe que interessa que els barcelonins ho sàpiguen, perquè avui dia, el Servei Meteorològic de Catalunya que dirigeix el professor Eduard Fontseré, és un dels més perfectes del món, i, per tant, és un orgull per als catalans. Potser és l'única cosa en què les Nacions del món ens han concedit personalitat pròpia. El Servei Meteorològic de Catalunya, forma part del servei internacional. Es a dir, dintre del butlletí del Servei Internacional, el nom de Catalunya figura al costat dels de les capitals de totes les Nacions del món. Cal doncs, que tot català sàpiga quines són, que valen i com funcionen aquestes organitzacions nostres, que tan ben reconegudes són a l'estranger. I per a poder explicar-ho als nostres lectors, ahir tinguerem una conversa amb el professor senyor Fontseré.

—Aquest servei — ens digué — fou instal·lat a l'Escola Industrial a l'any 1921 per la Mancomunitat, i des de la seva fundació la nostra organització ha anat ampliant el seu radi d'acció i augmentant la seva eficàcia. Avui, quan aquest suport és més decisiu que mai, aquesta obra està ja en marxa.

—Es molt complicat el servei?

—L'hem simplificat al màxim i hem assolit també, el màxim d'eficàcia. Avui el Servei Meteorològic de Catalunya, compta amb més de 200 observadors dotats de pluviòmetres i alguns fins d'aparells termomètrics. Hem donat, doncs, més amplitud al servei que en principi posseïem, i avui tot funciona a la perfecció.

—Quins serveis són els que atenen vostès diàriament?

—Publicar la Carta del Temps, amb les dades rebudes per telegrafia sense fils, telègraf i telèfon del centre i accident d'Europa. Aquestes dades les rebem dues vegades al dia. Al matí, a les set, i a les sis de la tarda.

—On reben aquest servei?

—A les nostres estacions de l'Escola del Treball. Disposem sis estacions receptors, per diferents ondes. També facilitem informació diverses vegades al dia a les línies d'aviació que

surten de Barcelona. Fem dues emissions d'aviso per ràdio, una a les onze del matí i una altra a les nou del vespre, i des del passat diumenge podem transmetre per telegrafia la carta del temps, a tothom que disposi d'un parell receptor.

—Així, doncs, es pot dir que el servei que vostès presten, a més d'ésser molt extens és segur.

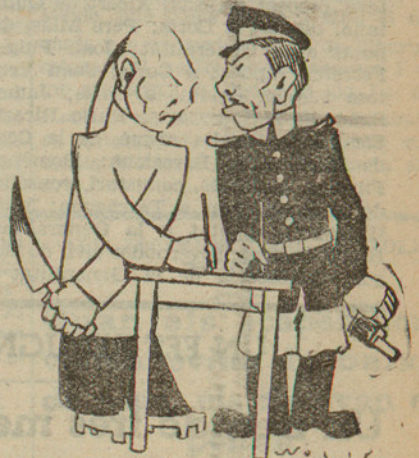
—Perquè tingui una idea de la nostra precisió, li diré que dels pronòstics del temps que fem, n'encertem un noranta cinc per cent. Es un dels percentatges més satisfactoris que es registren, amb tot i les dificultats que per a nosaltres signifiquen les influències dels Alps i del Sahara.

—Pot dir-nos quines són les finalitats que es persegueixen amb la instal·lació del servei meteorològic de muntanya que ha acordat la Generalitat?

—Contribuir als treballs internacionals de l'any. Quedaran instal·lades dues estacions: una a Montserrat i una altra al Montseny i funcionaran del primer d'agost al 31 del mateix mes de l'any pròxim.

El senyor Fontseré, home atent i actiu, tenia feina i nosaltres li vàrem fer perdre massa temps. El deixàrem amb els seus aparells i els seus llibres. El deixàrem treballant.

LL. M.

La solemniat signatura de la pau...

PARLA EL DIPUTAT SENYOR RIERA I PUNTI

«L'Estatut l'obtindrem, no per la comprensió dels d'allà sinó pel silenci i la serenitat dels d'ací»

El diputat a Corts, senyor Riera i Puntí, ha fet, en parlar de l'Estatut de Catalunya, les següents interessants manifestacions:

—«El nostre Estatut representa l'inici de la política a seguir per tal de fer revivir l'esperit liberal del poble castellà, el qual així amb cordialitat anirà comprenent-nos com ja ara ens entenen els seus homes més selectes entre els quals destaca l'admirable i admirat Azaña.»

L'Estatut no representa solament la nostra llibertat sinó la fórmula per la qual poden alliberar-se tots els pobles ibèrics als quals hem d'ajudar perquè recobrin l'esperit liberal que li malmetieren els Austries perquè així siguin bons amics nostres i eficients partidaris de la llibertat dels pobles.

L'unitarisme ha estat sempre vinculat a la monarquia. Cal recordar que dels quatre presidents, dos eren catalans federals (Figueres i Pi i Margall), un altre (Salmeron) republicà conseqüent que s'incorporà al moviment de Solidaritat. Aquests tres eren esperits liberals i per això romangueren fidels als ideals republicans. Castelar, unitarista, acabà la seva vida actuant de puntal de la Monarquia.

En la República actual tenim homes que tenen una visió exacta dels problemes de la llibertat dels pobles ibèrics i que breguen i treballen per a destruir tota la capa postissa amb què

les monarquies soterraren l'ànima de les nacionalitats que no han despertat encara. Es per aquesta claredat de

mateix sentiment de llibertat en tots els pobles germans de les terres d'Íberia. I a la vegada desitgem que sigui el lligam que ens uneixi espiritualment amb els pobles d'enllà de les mars, amb les terres americanes, les quals veuran, amb el triomf del nostre Estatut, que Espanya no és ja aquell Estat opressor, aquell Estat monàrquic que drenava la riquesa de les terres verges per a realitzar en terres de Bèlgica i d'Holanda somnis funestos d'imperialisme eixorc.

Es errònia la tasca dels extremistes, d'aquells que volen retrobar en un dia el que s'ha perdut en centúries. Les llibertats han de conquerir-se pas a pas. Jo no dic pas que Catalunya hagi de tardar dos segles a recobrar el que fretura; el que sé és que no ho obtindrà amb la facilitat amb què es canvia una decoració en un teatre. Catalunya ha d'avançar amb perseverància i solament així arribarà al terme del seu camí. Transigir, no és renunciar.

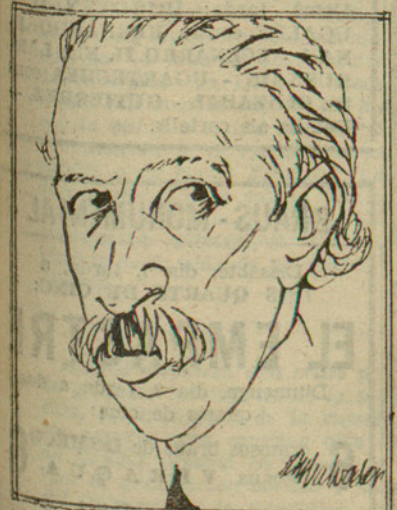
Ara l'Estatut l'obtindrem no per la comprensió des d'allà sinó pel silenci i serenitat dels d'ací. En la seva discussió hi haurà qui voldrà fer relluir el seu odi secular, però a l'últim els homes comprensius de la República i la serenitat dels nostres diputats faran que triomfi la voluntat de Catalunya simbolitzada en l'Estatut.»

El diputat senyor Riera i Puntí

visió que Azaña va dir que si la República no resolva el problema català, encara que la República visqués cent anys no podria dir que havia triomfat.

Nosaltres hem fet l'Estatut de cara al món. Volem que el nostre Estatut sigui exemple i estimul per a tots els pobles oprimits i desitgem que l'Estatut sigui l'instrument mitjançant el qual Catalunya pugui plasmar el propi ideal nacional i serveixi per a despertar el

LLUIS BELLO
president de la Comissió d'Estatuts, que ha presentat, al de Catalunya, un vot particular